

A vörös sapka

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, kidült kemencének bedőlt oldala volt - elég az, hogy volt egy katona. Hej, sanyarú a katona élete, az volt ezé is, de milyen sanyarú! Minden kicsiségért lekapták a húsz körméről, hol huszonötöt, hol ötvenet raktak rá, hogy csak úgy füstölt a nadrágja. Bizony mondom, s ha nem mondom, úgy is elhíhetitek, hogy a katona megunta ezt a keserves életet, s a szíve erősen vágyakozott a szülőtteföldjére. De hiába vágyakozott, ezer szem vigyázott reá, s ahányszor a szökést megpróbálta, annyiszor csípték nyakon, s számolatlan verték rá az ötven botot.

Így telt-múlt az idő, bizony rosszul telt. Egyszer amint éppen strázsán állott a szegény katona, s búslakodik, sóhajtozik magában, elejébe állít egy vörös sapkás ember.

- Megállj! Ki vagy?! - kiált rá a katona, s célba veszi a vörös sapkás embert.

- Csak ereszd le a puskádat - mondotta ez -, engem úgysem fog a golyód, mert én az ördögök királya vagyok!

De bezzeg egyszeriben földre eresztette puskáját a katona, s kérdezte nagy ijedten:

- Mit akarsz?

- Azt akarom, hogy megszabadulj innét. Nesze, nyomd a fejedbe ezt a veres sapkát, eredj haza szülőtteföldre. Ne félj, ha ezt a sapkát a fejedre teszed, senki lélek meg nem lát. Egy esztendeig strázsát állok helyetted, de akkor aztán jere vissza.

Hej, megörült ennek a katona, fejébe nyomta a veres sapkát, s ment hegyeken-völgyeken által, de mehetett is bátran akármerre, mert sok emberrel találkozott hazafelé mentében, de őt egy sem látta a veres sapkában. Sötét este volt, mikor beállított az apja házába, éppen akkor is róla beszélgettek a szülei, testvérei, keseregtek sanyarú során, de bezzeg nagy örömmé változott a nagy búbanat, mikor lekapta fejről a veres sapkát, s hangos jó estét kívánt!

Hiszen örültek, örültek, de csakhamar búra fordult az örömük, mert tudták, hogy még nincs itt az ideje a haza jövetelének.

- Jaj, lelkem, fiam, édes fiam - kesergett az édesanyja -, mért jövel haza idő előtt! Utánad jönnek, vasra vernek, holtig tartó nehéz rabságra vetnek.

- Sose sírjon, keseregjen, édes szülém - mondotta a legény. - Egy esztendő múlva visszatérek, addig az ördögök királya istrázsát áll helyettem. Az adta ezt a veres sapkát is, amikor ezt fölteszem, senki sem lát. Nézzen csak ide!

Azzal fejébe nyomta a veres sapkát, s hát csakugyan: volt, nincs, senki sem látta a legényt, pedig ott volt a szobában.

Hanem egy esztendő kevés idő, úgy eltelt, mintha nem is lett volna: a szegény katonának vissza kellett mennie. Elbúcsúzik keserves könnyhullatások közt apjától, anyjától, minden atyafiától, búsan fejébe nyomta a veres sapkát, s látatlanul ment, mendegélt hegyeken-völgyeken át, vissza a király városába, egyenesen arra a helyre, hol strázsát állott az ördögök királya. Szalutált katonásan, s jelentette:

- Itt vagyok, ördögök királya!

- Derék ember vagy - mondotta ez -, látszik, hogy magyar vagy: megtartottad a szavadat. Hát csak állj ide, de ne félj többet a bottól, ha százat mérnek is reád, mert én úgy megcsináltam, hogy nem neked fáj majd az ütés, hanem a kapitányodnak.

Egyszeriben gúnyát cseréltek, az ördög visszavette a veres sapkát, eltűnt, a katona meg ott maradt a strázsán. Még egy hét sem múlt el, a katona valami nagyot hibázott, de olyan nagyot, hogy nem is ötven botot, de százat ítélték rá. Hej, uram-teremtőm, a szegény kapitány előre félt a botoztatástól, mert valahányszor az ördögöt megbotoztatta, mindég neki fáj, már egy csontja sem volt ép. Gondolta magában, ő bizony többet nem botoztatja a katonát, hanem hazaereszti, hadd menjen ördögös katonája, mert még temetőbe viszi őt.

Úgy is lett: a katonát hazaeresztették, menjen isten hírével. Így szabadult meg szegény feje a katonáétlettől.
Hanem ez rég volt, talán igaz sem volt, mert most már az ördög sem szánja a katonát.